



МОГИЛЯНСЬКИЙ ВІСНИК

Актуально

Анна Шумська

Язик до Києва доведе?

Вступний плач

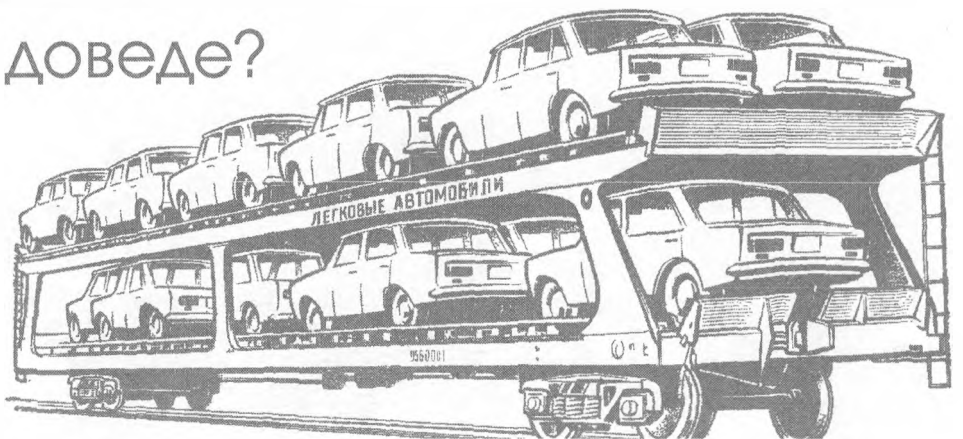
Дорога з Ворзеля до Києва недалека, дорога з Ворзеля до Києва може зайняти лише одну-дві пари, себто бути замість цих пар, на яких, власне, і відбувається добирання. Це може розповісти будь-який могилянський студент, що отримав місце у гуртожитку НаУКМА у миловидному селищі Ворзель, яке розташоване на відстані приблизно 30 км від Києва. Так, гуртожиток і місця у ньому справді хороші, гріх жалітися, проте від початку цього навчального року виїжджати вранці з Ворзеля просто страшно, адже невідомо, чи вдасться ввечері повернутися назад, не кажучи вже про те, чи доїдеш з усіма пальцями ніг на місці і чи встигнеш при цьому на пару.

Про добирання

Добирання здійснюється шляхом влихування вранці у переповнений електропоїзд, що курсує маршрутом Тетерів-Київ і має зупинку на Ворзелі, та подальшим вивантаженням з електрички на станції Святошин і з подальшим 40-ка хвилинним катанням тунелями метрополітену до ст. м. Конtrakтова площа. Назад все відбувається у зворотньому порядку із таким самим просуванням, впливанням, проштовхуванням, втискуванням, випаданням, наступанням на ноги, паданням з ніг і т.д.

Ніби все зрозуміло. То до чого ж тут запізнення і неможливість потрапити вчасно на пари? До ЄВРО. Кажуть, що саме у зв'язку з ЄВРО-2012 терміново відбувається ремонт колій та начебто прокладання нових швидкісних ліній, що в подальшому значно полегшить добирання до Києва. І тут все стає на свої місця: оскільки ремонт колій відбувається у нашій державі, то й не дивує абсолютна байдужість до пасажирів, які є користувачами цих послуг. Окрім того, нормою стало порушення прав, закріплених Наказом Міністерства транспорту та зв'язку України "Про затвердження Правил перевезення пасажирів, багажу, вантажо-багажу та пошти залізничним транспортом України".

Електропоїздів стало ледь не вдвічі менше, жоден з них розкладу не дотримується — поїзди постійно прибувають пізніше (від декількох хвилин до 2-х годин!), про що, звісно, завчасно ніхто нікого не попереджає, а найцікавіше, що навіть вчасне відбуття електрички з Ворзеля не гарантує її вчасне прибуття до пункту призначення, адже тепер стала ледь не звичною прак-



тика зупинятися в чистому полі з таких собі технічних причин і стояти там невизначену кількість часу (іноді більше години!).

Про альтернативу

Невже немає іншого способу приїхати в Могилянку й повернутися до гуртожитку? Є, цей спосіб коштує 8 грн. в один бік (в той час, як проїхатися електричкою - 2,50 грн.) і йменується маршрутка. Такий спосіб можливий, іноді єдино можливий, проте для студентів, які живуть у гуртожитку за містом, аби не платити щомісяця арендну плату за квартиру у Києві, є доволі дорогим. Окрім того, маршрутки такі ж переповнені, а іноді й більше, ніж електрички, і також люблять постояти по півгодинки-годинку у пробках на під'їзді до Києва.

Що роблять студенти?

Студенти-могилянці у гуртожитку на Ворзелі п'ють чай з бубликами, пишуть скаргу на Укрзалізницю та збирають під нею підписи на залюднених платформах та у переповнених електропоїздах. Так, а хто ж, як не ми, закинута на 35-тикілометрову відстань еліта нації, що активно діє в цих забльованих та обсиканих тягах, пробуджуючи громадську свідомість пасажирів Південно-Західної залізниці за напрямком Київ-Тетерів.

Минулої неділі (13.11.11) за ініціативи наших студентів-жителів-Ворзеля на ст. Святошин була проведена прес-конференція з приводу цієї скарги, під якою на даний момент зібрано вже близько 1500 підписів (що насправді зовсім мало, адже щодня до Києва прямують на роботу або навчання майже мільйон осіб, для більшості з яких електричка — основний транспорт). Подія отримала доволі широкий розголос у ЗМІ. А у середу (16.11.11) скаргу подали у відповідні інстанції з надією на зміни; для нас це можливість і виїхати з гуртожитка, повчитися в універ-

ситеті та повернутися назад. Звісно, якщо «Укрзалізниця» проігнорує нашу скаргу, розпочнеться протестна кампанія.

Чим можна допомогти студентам?

1. Перемістити всі корпуси НаУКМА у Ворзель. І тоді 160 студентів, що живуть на Ворзелі, перестануть пропускати і спізнюватися на пари, забудуть про електрички, як про страшний сон, будуть дуже щасливими, проте забудуть також і про Ідею, за якою відроджено КМА на історичній території.

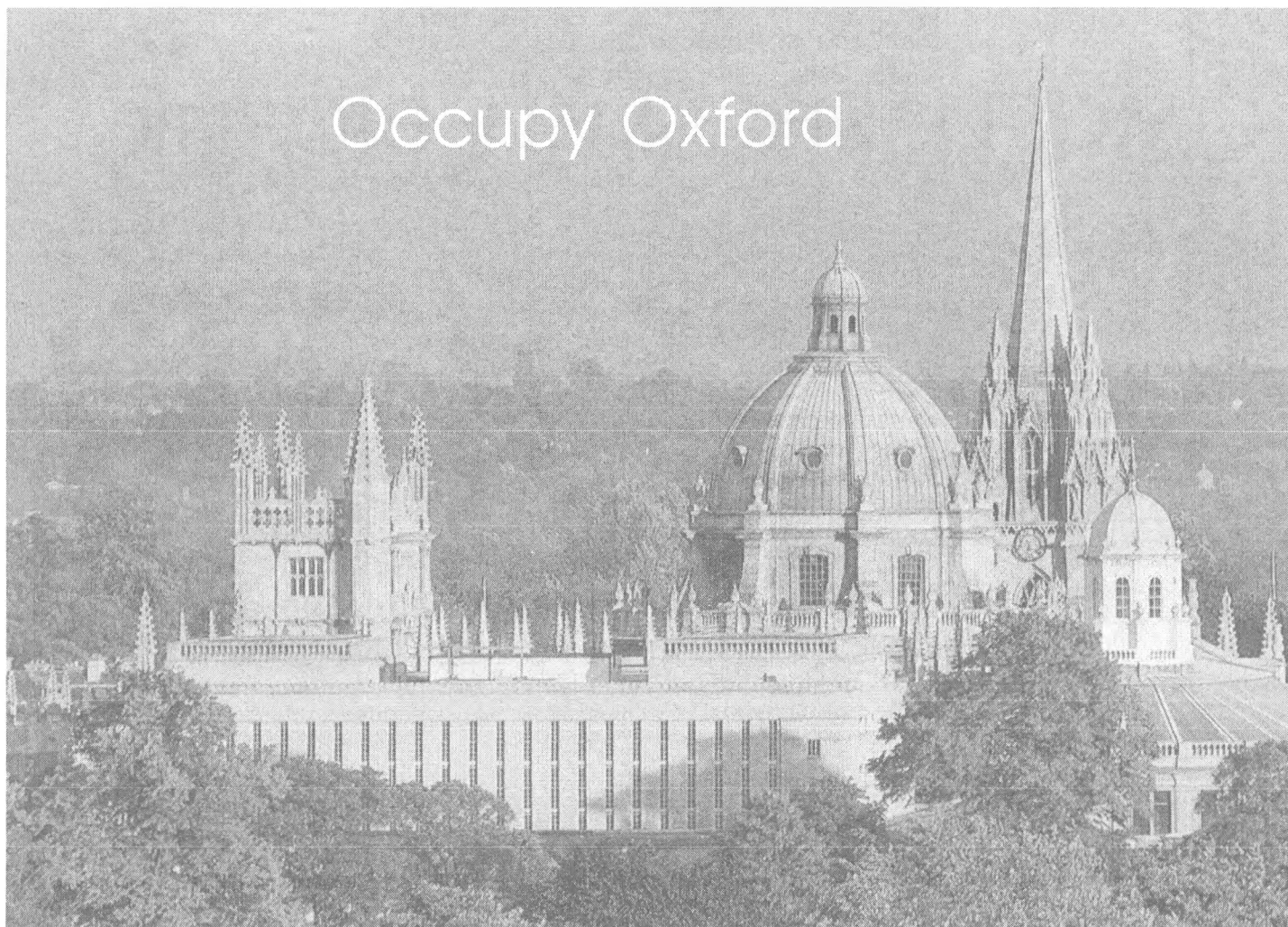
2. Перенести гуртожиток у селищі Ворзель на території санаторію Зірка у Київ на Поділ. І тоді 160 студентів, що живуть на Ворзелі, перестануть пропускати і спізнюватися на пари, забудуть про електрички, як про страшний сон, будуть дуже щасливими і дууууже мажорними.

3. Адміністрація Могилянки може допомогти своїм студентам добиратися до університету з гуртожитку. Наприклад, так, як це робить Ірпінська податкова академія, певна кількість студентів якої теж живуть у с.м.т. Ворзель. Кожного дня курсує спеціальний студентський автобус, який підбирає студентів у Ворзелі і везе прямісінько до їхнього навчального закладу. Не безкоштовно, проте не настільки здирницьки, як звичайні маршрутки; не протягом усього дня, проте у найбільш необхідні години — час пік. І так не тому, що Ірпінська податкова Академія краща за Києво-Могилянську, а тому, що там, мабуть, справді ставляться до своїх студентів як до людей, при цьому не розкидаючись поняттями "еліта нації" наліво й направо.

І тоді 160 студентів, що живуть на Ворзелі, перестануть пропускати і спізнюватися на пари, забудуть про електрички, як про страшний сон, будуть дуже щасливими і щиро вдячними своїй адміністрації за надану можливість отримувати якісну освіту, не падаючи при цьому з ніг.

Лікбез

Іванка Войцехович



Виявляється, стати студентом Оксфорду не так уже й складно. У цьому перекоаний Артем Ширкожухов, який отримав ступінь магістра права в одному з найстаріших і найкращих університетів світу. Сам процес вступу відбувався дистанційно: Артем тут, в Україні, зібрав усі необхідні документи, написав мотиваційного листа, а там, у Великій Британії, вирішили, що він гідний стати їхнім студентом. Крім цього, він проходив і співбесіду. Проте вона не торкалася місця у вищій школі — йшлося про фінансову підтримку. Її забезпечив Фонд відкритого суспільства, який зараз, на жаль, цим більше не займається. Однак Артем радить шукати інші джерела, наприклад, Weidenfeld Scholarships (стипендії лорда Вайденфельда) або Clarendon Fund (Фонд Кларендон). Крім того, постійно існує стипендійна програма Міністерства зовнішніх справ Сполученого Королівства «Чівнінг» («Chewning»). І це ще не все: деякі коледжі самі надають стипендії.

Однак Артем застерігає: найбільше шансів вступити на магістратуру, менше — на аспірантуру, а ще менше на бакалаврат. Причиною непопулярності українських школярів є різниця у вимогах середньої освіти у Британії й Україні. Ситуація в українській системі навчання спричиняє знецінення будь-яких документів, що затверджують рівень твоїх знань:

на кожному кроці ти змушений підтверджувати, що заслужив те «відмінно». Порівняно з громадянами інших країн, для українців можливостей вкрай мало. Та й сама Україна — одна з небагатьох країн, які не надають жодної державної підтримки для навчання в Оксфорді чи інших вишах Великої Британії. Тому й конкуренція на отримання стипендій надзвичайно велика, і щороку вона зростає.

Проте, якщо ти відчуваєш у собі сили здолати всі перешкоди на шляху до славетного університету, подумай, чи здатен ти витримати насичену програму навчання. Рік, як і наш, складається з трьох триместрів: Michaelmas (Св. Михайла) з жовтня до грудня, Hillary (Св. Іларія) з січня до березня і Trinity (Св. Трійці) з квітня до червня. Фактично канікул досить багато, однак це не ті канікули, до яких ми звикли. Це більше схоже на наші ТСРи. Справа в тому, що нереально виконати всі завдання протягом триместру, тому головне — правильно розставити пріоритети, братися лише за найважливіше. А все інше мусиш робити на канікулах. А робити є що: самих лише назв рекомендованої літератури до одного семінару на 3 сторінки! А кожен предмет налічує сторінок 40 джерел.

Якщо говорити про плюси, то, поперше, зазначу, що предметів у них набагато менше. Якщо ти починаєш

навчання на магістерці, то тобі надadуть список із 30-40 дисциплін, де сам обереш ті 3-4, які й складатимуть твою магістерську програму. А сесія в них лише одна, незалежно від того, який ступінь ти отримуєш. Так-так, якщо, до прикладу, ти 4 роки вивчаєш філологію, то лише на 4-ому ти покажуєш, що знаєш. І при цьому іспитова оцінка — єдина, що має значення: жодна інша діяльність не береться до уваги. Окрім звичних нам лекцій і семінарів, існують також тьюторіали (tutorial): у групі з 3-4 студентів викладач проводить заняття, під час якого розглядають питання глобального рівня, на які академічна спільнота не має конкретної відповіді. Перед кожним заняттям необхідно писати есе, вказуючи основні погляди на цю проблему та власне її бачення. Такий підхід допомагає, за висловом Артема, здобути власний голос. Однак схоже, що все навчання в Оксфорді — це здобуття на голос. Бо цей університет не стільки дає знання, скільки здатність думати, знаходити відповіді на запитання, вміти дивитися на речі з різних боків.

На початку зустрічі Артем Ширкожухов сказав те, чим я хочу закінчити: спробувати навчання за кордоном варто хоча б для того, аби об'єктивно поглянути на світ, у якому ми живемо, та наше місце в ньому.

Юлія Скок

Все-таки разом

Не секрет, що Києво-Могилянська академія позиціонується в Україні насамперед як осередок європейських норм та стандартів. Одним із провідних принципів саме європейської освіти є надання права на безкоштовне навчання людям з обмеженими можливостями. У нашій державі це положення регулюється законом «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні», згідно з яким пільги на вступ поза конкурсом мають люди з I та II групою інвалідності. Проте надати пільги – це одна справа, а от створити комфортні умови для навчання цих людей – зовсім інша.

Кількість таких студентів в університетах України невідомо зростає. І в цьому не має нічого дивного. Люди намагаються здобути хоча б якусь освіту, адже усвідомлюють, що за такої підтримки держави можуть розраховувати лише на самих себе. Не є винятком і «Києво-Могилянська академія». На даний час в університеті навчається близько 68 студентів з обмеженими можливостями (під цим висловом варто розуміти людей з I та II групою інвалідності).

Звісно, що «Могилянський вісник» не міг оминати увагою цих людей, адже їхня кількість доволі вагома для нашої порівняно невеликої академії. То яке ж становище таких студентів в Могилянці, чи дотримуються їхні права, чи виникають в них проблеми в спілкуванні з однокурсниками чи викладачами, чи робить щось рідний університет для полегшення їхнього навчання. З цими питаннями ми звернулися як до методистів академії, так і до студентів, які мають такі вади.

Віддзеркаленням становища таких людей у НаУКМА, на нашу думку, може послужити розповідь Олексія Мехеда, який здобуває професію історика. У Олексія II група інвалідності, тому про проблеми студентів з обмеженими можливостями він знає не з чужих вуст.

Хлопець ділиться своїми загальними враженнями з позитивом. Говорить, що після першого року навчання переконався у тому, що в Могилянці справді навчаються люди з високими духовними цінностями. Не приховує, що, вступаючи до університету, хвилювався, яким буде його навчання, чи знайде він спільну мову з однокурсниками. Проте вже після перших студентських буднів зрозумів, що проблем зі ставленням до нього, як до певним чином особливої людини, не буде. Його сприймають тут на рівні з іншими, та й якимось відмежовуватися він також не хоче. Олексій говорить: «Відгороджуватися від проблеми не можна. Є речі, які я можу робити, і речі, які я не можу робити. Крім усіх матеріальних благ, для таких людей як я основним є ставлення соціуму, саме воно складає 75 % того, чого ми прагнемо від спілкування з іншими».

На питання, чи існують проблеми з викладачами, Олексій визнає, що інколи виникають певні непорозуміння. Справа у тому, що люди з певними фізичними вадами

не завжди можуть відвідувати всі семінари, тому Болонська система зі своїм накопиченням балів в даному випадку діє радше проти них.

«Особливо важко взимку, через погодні умови інколи просто не можеш доїхати в академію. Проте я заздалегідь намагаюся якось узгодити план моєї індивідуальної роботи з викладачем, на щастя, професори розуміють всю складність мого становища, і вже якось разом ми приходимо до спільного рішення. Щоправда, позиції деяких викладачів надто невизначені. Так, минулого року мав проблеми з курсом «Історія української культури», коли я працював за одним планом, а викладачка в останній момент змінила свої. Довелося не спати декілька ночей, щоб скласти іспит хоча б на «зарах». Цього року буду переслуховувати курс «Історичної географії», бо саме погодні умови завадили мені відвідувати заняття, тому отримав недопуск. Але я навіть задоволений – знатиму дисципліну краще».

Проте не всі люди з обмеженими можливостями такі, як Олексій. Є ті, які, за словами методистів, використовують свій становище й інколи навіть тиснуть на викладачів при виставленні балів, акцентуючи увагу на своїй фізичній неспроможності вивчити той чи інший матеріал. Проте такі випадки, на щастя, поодинокі. Водночас методисти наполягають: якщо студенти мають якісь проблеми зі здоров'ям, вони повинні написати заяву на отримання матеріальної допомоги, в цьому не має нічого страшного, це ніяким чином не принижувє і не виділяє їх. Така допомога обов'язково надійде або в грошовій виплаті, або у вигляді карток на безкоштовні обіди у могилянських їдальнях. А ця допомога, враховуючи мізерні доплати уряду у розмірі +9% до щомісячних стипендій, вагома.

Безумовно, студенти НаУКМА обдаровані люди. Не мало таких талантів, виявляється, і серед людей з обмеженими можливостями. Їхні будні не такі похмурі, як здається. Вони беруть участь у міжнародних конкурсах та олімпіадах, де часто здобувають перемогу, у соціальних проєктах, задля того, щоб допомогти таким, як і вони, щоб проростити паросток надії у їхніх душах, не дати опустити руки. Вони створюють геніальні комп'ютерні програми, власну методику навчання, вони займаються спортом, відвідують різні гуртки і навіть беруть участь у конкурсах краси. Їхні рейтинги не гірші за інші. Їх люблять однокурсники і викладачі, вони дивують своїм оптимістичним ставленням до життя, у них варто повчитися мужності і витривалості, цілеспрямованості і доброти, гідності і моральності. Це люди, які справді викликають величезну повагу, хоча б за їхнє прагнення до життя і нових знань. Хочеться лише попросити не хентувати ними, допомагати їм (хоча б притримати двері), ставитися з розумінням до їхніх потреб і, звісно, відстоювати їхні законні права, адже хто, якщо не ми допоможе їм у цьому?

Життя стало краще, життя стало веселее

Нещодавно більшість студентів отримали доплату до стипендії. Незважаючи на потовщення гаманця та покращення настрою, коло питань не звузилося. **Сашко Кульчицький**, голова СК, прояснив ситуацію, відповівши на деякі з них.

— Чому була нарахована доплата?

Доплата до стипендії була нарахована за 2 перших місяці 2011-12 навчального року, згідно з правильним рівнем індексації. Справа в тому, що бухгалтерія НаУКМА дотепер використовувала не зовсім адекватну систему виміру індексації, але, на щастя, ця справа вже вирішена, і наразі формула доплат за індексацію цілком відповідає нормам. Доплата — це недоархована індексація за вересень та жовтень.

— Яка роль СК та адміністрації у вирішенні цієї проблеми?

Дізнавшись, що причини недоплати не зовнішні (Міністерство не доплачує), а внутрішні (Академія не просить цієї доплати у Міністерства), я вирішив, що проблему можна і потрібно вирішувати. З цього приводу були розмови з головним бухгалтером КМА Костянтином Крамаренком та Сергієм Квітом, також ми організували відкриту зустріч з Крамаренком, на якій студенти змогли висловити свою позицію.

Я особисто вже був налаштований на довгу та затяжну боротьбу, але ситуація вирішилась швидше, ніж очікувалось. Адміністрація легко пішла назустріч і одразу погодилась на те, щоб з наступного календарного, а отже, і бюджетного року почати виплати стипендій в повному обсязі, а з часом і знайшла кошти, аби доплатити індексацію в тих місяцях, які лишались до нового року (листопад та жовтень). Соромно зізнатися, але доплати за перші два місяці ми навіть не вимагали, проте адміністрація пішла і на такий крок, повністю задовольнивши усі вимоги студентів.

— Чому доплата не однакова для всіх?

За попередньою формулою рівень доплат різнився залежно від курсу, а також того, чи були перерви в отриманні стипендії. Оскільки студенти різних курсів отримували різну стипендію, то й рівень доплати, відповідно, теж був різним. Якщо ж окремі люди отримали менше, ніж їхні однокурсники, при цьому перерви в отриманні стипендії не було, то варто брати виплиску з банку та йти у бухгалтерію вимагати свої гроші. Ми в СК можемо допомогти з цією проблемою.

— Доплата разова чи можна сподіватися на подібні доплати?

Відшкодування доплати за перші місяці — разова подія. Оскільки нарахування стипендій дотепер відбуватиметься у повному обсязі, то й потреби у таких доплатах більше не буде.

— Якої стипендії слід очікувати студентам надалі?

Близько 730 гривень. На жаль, не можу сказати точно, але близько цієї цифри. Тобто суттєво більше, ніж раніше, що позитивно. Можемо радіти: це наша маленька перемога. Тож хай прибуде з вами сила.

Ірина Іванова

День студента, Ваппа, Кейма, Політехніо

Кожен знає, як справжні українські студенти святкують 17 листопада: голосно, довго, весело, широко.. Не вийшло відсвяткувати ДС? ЯК?! Шо, навчання, да?.. Яааснінько.. Тоді плануємо День Тетяни (чи то пак «Татьяни», бо свято ж з Росії)! Тільки можна зміксувати з іншими країнами, щоб було цікавіше й оригінальніше.

Найбільш схожі у святкуванні з нами бельгійці — вони також люблять посидіти великими шумними компаніями, подрати горлянку, трохи розігрітись своєрідним «живчиком» та іншими «сочками» (не будемо палити якими). І так само для них свято може бути у будь-який день, так що нема ніц цікавого. У Греції також слабенько, тільки назва файна — Політехніо. Пропоную зробити свято Могилянео, чи НаУКМАо ;)

А ось у Фінляндії День студента відмічається 1 травня (звучить пісня «А Ленін всех послал на Первомай..») і називається «Ваппу». Всім випускникам видаються кашкетки (ой не дарма мені пісня згадалась), і такого ж кашкета, тільки більшого, надягають на фаніні коси статуї морської німфи Хавіс Аманди, але попередньо ті коси намилюють (а в нас то аж ДВІ акції! :P)

В Америці проводять з 1795 року «Nasty Pudding», під час якого готують однойменну страву і, насолоджуюсь смачненьким, ставлять вистави за театральними правилами часів Шекспіра, тобто всі ролі виконують чоловіки. Дівчата тільки те все споживають/дивляться/насолоджуються. А чьо його ото напругаються?)

У Великій Британії готуються до свята ще за півроку, бо дівчата мають бути виглядати як хлопці, хлопці — як дівчата. Тому, якщо тобі треба міні-спідничка, або тухлі 45-го розміру, спитайсі в хлопчиків, — вони завжди допоможуть).

Найромантичніше святкування проводять португальці. Кейма (а саме так вони називають День студента) починається о 12-ій ночі зі співання серенад пам'ятнику королю. Потім проводяться концерти у парках, паради студентів у спеціальних формах вулицями міст, а «ввечері у найбільшій хаті усього села збираються хлопці та дівчата» (с) й урочисто спалюють стрічку, яка символізує кожен ВНЗ. І нарешті, найприкольніша штука! Беруть найбільшу вантажівку, гарно прикрашають і катають у ньому випускників. І що тут такого? А те, що за машиною повзуть на колінах першокурсники. От би нам таке, та ще й викладачів у додочу!

Ото таке.. Так що пропоную все це прочитати, зміксувати з власним креативом і відсвяткувати на повну!

Стуся Зеленська

Марія Харитонюк

Театральна кухня

Лише нещодавно в Галереї мистецтв ім. Олени Замостян закінчилася потужна (дозволю так собі її назвати) виставка робіт Івана-Валентина Задорожного, як одразу по цьому відбулося відкриття нової виставки-інсталяції, не менш вартої уваги. Офіційне відкриття «Сценографії не для виставки» відбулося 10.11.11 о 19.00.

Щиро кажучи, дуже вагалася, чи варто відвідати цю затію. В результаті, хочу поділитися своїми мегавраженнями з тими, хто не-знав-не-зміг-не-схотів прийти на відкриття (але все ще має можливість переглянути інсталяції до 24 листопада).

Отже, про це.

Поки наш завжди «пунктуальний» глядач-слухач-споживач барився, тим, хто прийшов вчасно й дещо довчасно, вдалося вдосталь наслухатися віолончельної музики від молодого віртуозного музиканта (позаяк на запитання: «Речі яких композиторів виконували?» — відповідь: «Імпровізував». Так-от.)

Першу оду виставці було надано «заспівати» Андрію Приходьку — режисеру театру «Пасіка». За його словами ця інсталяція є дещо провокативною, штибу «а не баїтесь шо паб'ют?»; за Маяковським він дав ще одну характеристику дійству — «це ляпас суспільному смаку».

В галереї були представлені робочі місця (столики) з ескізами сценографів, можливо, незавершеними — та й у цьому фішка також. Адаже, прийшовши в театр, ми завжди бачимо готову «їжу» й зовсім не думаємо про те, як все відбувалося на «кухні». «Ця виставка-інсталяція трохи відкриває завісу в таємничий і герметичний світ Magnum Opus (Великого творення)» — ось як про неї пишуть. Отже, на столах і повітрі можна було спостерегти робочі ескізи київських сценографів: Богдана Поліщука, Олени Рачковської, Катерини Маркуш, Марії Погребняк, Ольги Юрасової, Олега Татаринова, Михайла Гуріна, Валентини Кузьмичової, Анни Духовичної. Родзинкою відкриття стало знайомство публіки з драматургами фестивалю сучасної драматургії «Драма.UA» 2010.

Протягом вечора відбувалися авторські читання Марії Вакули й Надії Симиц, також можна було переглянути відеомалювання (не впевнена, чи існує таке поняття, чи це апеляція до асоціативно схожого методу відеопоезії, та був можливим швидкісний перегляд витонченого — о так — процесу художнього начерку).

Не менш цікавим елементом виставки був аукціон робіт сценографів. Далєбі не найкращих робіт, звісно ж.) Найдешевше було продано ескіз «Вавилонської вежі» (художник Анна Духовична) — 5 грн. Найдорожче — роботу Олега Татаринова (художника Київського академічного театру юного глядача на Липках) — за 63 грн: комусь пощастило отримати симпатичну гондолу розміром завбільшки з долоню серйозного, добротного мужчини. Затійники цього всього, себто Б. Поліщук і О. Рачковська, зізналися, що «то все не хухри-мухри» і до кожної проданої роботи видавали «сертифікат якості», чи то пак справжності-гарантіїності.

Цікавими експозиційними моментами були пусті рамки на стінах і взуття (особливо солом'яне) при вході. Та розповідати про сценографію не так цікаво, як побачити на власні очі й покрутити — найбільша фішка, що до ескізів можна й треба торкатися.)

І на завершення хочу зацитувати (в своєму перекладі) шматок тексту, який знайшла на одній з робіт Анни Духовичної: «Картини — це перетин внутрішнього світу із зовнішнім. І обидва світи повні безкінечних чудес. Мої картини про чудеса, якими б вони не були, — великими чи крихітними. Чудеса рівнозначні. Просто тому, що вони чудесні».

Могилянський вісник — незалежна газета студентів НаУКМА
періодичність виходу — щодвятижні
Головний редактор — Ірина Іванова
Коректор — Анастасія Ктиторчук
Верстальник —

Ми завжди відкриті до співпраці.
Долучайтесь!
Надсилайте ваші статті,
оголошення та пропозиції
на нашу е-скриньку:

Бажаний обсяг матеріалів
не більше 4 тис. знаків.
Редакція має право
редагувати та скорочувати
надіслані матеріали.

UKMA Library * Book

visnyk@gmail.com

Цілі



0587219

о в університетському видавництві «Пульсари»